

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania P. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 kwietnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 29 grudnia 2020 r., III AUa [...], oddalił apelację odwołującego się P. G. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 12 listopada 2019 r., VII U [...], oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 21 maja 2018 r. stwierdzającej, że odwołujący jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy, oraz określającej wysokość zadłużenia.

Odwołujący zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł jedynie na nieważności postępowania w związku z udziałem w wydaniu zaskarżonego wyroku przez sędziego, który orzekał w sprawach zawisłych pomiędzy tymi samymi stronami, na tej samej podstawie faktycznej i prawnej. W ocenie skarżącego taki

sędzia czuł się związany swoim poprzednim orzeczeniem, przez co stracił przymiot niezależności, co z kolei nie zabezpieczało należycie prawa skarżącego do rozpoznania jego sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Tymczasem, jedyny zarzut nieważności postępowania okazał się oczywiście bezpodstawny i chybiony. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie doszło do ukształtowania składu Sądu, który ją rozpoznał w drugiej instancji z naruszeniem prawa, czy w sposób godzący w interes skarżącego. W świetle art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. przesłanką wyłączenia sędziego jest okoliczność, że brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia w niższej instancji. Przepis ten nie stanowi podstawy wyłączenia sędziego, który z racji orzekania w danym sądzie orzekał już w sprawach, które zawisły przed nim z innego sporu tych samych stron. W wyroku z 28 marca 2012 r., V CSK 15711 (LEX nr 1254741) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, zgodnie z którym niezawisłość sędziowska wiąże się z obowiązkiem wydania orzeczenia przez sędziego na podstawie jego własnego, wewnętrznego przekonania o prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia wyłącznie w oparciu o analizę materiału dowodowego zebranego w sprawie przez pryzmat mających zastosowanie norm prawa materialnego z pominięciem wpływu jakichkolwiek czynników zewnętrznych. Nie narusza więc zasady niezawisłości sędziowskiej sędzia, który kierując się własnym wewnętrznym przekonaniem podziela argumentację prawną co do określonych zagadnień prawnych wyrażoną w innej sprawie rozpoznanej przez ten sam albo inny sąd w innym składzie osobowym. Również w wyroku z 19 września 2013 r., I CSK 688/12 (LEX nr 1523362) Sąd Najwyższy stwierdził, że sędzia nie podlega wyłączeniu z mocy ustawy na podstawie art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. z tej tylko przyczyny, że orzekał

poprzednio w innej sprawie między tymi samymi stronami. Nie stanowi również podstawy wyłączenia sędziego, który z racji orzekania w drugiej instancji i po ponownym rozpoznaniu sprawy przez sąd pierwszej instancji orzeka ponownie w postępowaniu przed sądem drugiej instancji (zob. np. uchwałę Sądu Najwyższego z 26 listopada 2014 r., III CZP 80/14, OSNC 2015 nr 9, poz. 100, wyroki Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2012 r., V CSK 42/11, niepubl., z 28 marca 2012 r., V CSK 157/11, niepubl.).

Brak dalszych zarzutów kasacyjnych oraz należytego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprawiło, że skarga nie spełniała żadnych wymagań w zakresie zawartości i jakości argumentacji jurydycznej.

Tym samym wobec niewykazania przez skarżącego istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

a.s.